

styrelsen i den forbindelse har for at meddele påbud til udbydere af telenet eller teletjenester.

Det er i den forbindelse i stk. 2 præciseret, at forpligtelsen til at overholde regler fastsat i medfør af § 30, stk. 2, til enhver tid påhviler den udbyder af telenet eller teletjenester, der har fået den pågældende nummerressource tildelt af Telestyrelsen, uanset om brugen af nummeret er overladt til en slutbruger eller en anden udbyder af telenet eller teletjenester, for eksempel i forbindelse med nummerportabilitet eller aftaler om samtrafik om tjenesteudbyderadgang. Telestyrelsen vil således skulle rette et eventuelt påbud om overholdelse af gældende regler, og en eventuel anvendelse af tvangsbøder med sigte på at sikre opfyldelsen heraf, til den udbyder, som har fået de pågældende nummerressourcer tildelt af Telestyrelsen. Det påhviler i forlængelse heraf den udbyder, der videre-tildeler de pågældende nummerressourcer, kontraktligt at sikre sig mulighed for at sikre en sådan overholdelse, og herunder at sikre sig adgang til i sidste ende at inddrage de pågældende nummerressourcer, hvis dette ikke sker.

Telestyrelsens tilsynspligt og afgørelseskompetence omfatter ikke regler udstedt med hjemmel i § 28, idet det, jf. § 28, stk. 3, er de udbydere af telenet eller teletjenester, som har videretildelt det involverede nummer inden for en nummerserie, som nævnt i § 27, stk. 1, nr. 2, til en udbyder af informations- og indholdstjenester, der som 1. instans har pligt til at påse, at reglerne fastsat i medfør af § 28 overholdes.

Afsnit IV

Samtrafik m.v.

Telemarkedet har været et monopolmarked. Dette udgangspunkt bærer markedet stadig præg af. Vi har et stærkt asymmetrisk marked: Ét selskab råder over hovedparten af kunder og kundetilslutninger (både den fysiske kabelforbindelse og selve kontraktforholdet – abonnementet). Selskabet ejer samtidig den allerede etablerede og helt eller delvist nedskrevne infrastruktur, som kunderne har været med til at finansiere.

For at imødegå denne grundlæggende asymmetri i markedet har det været og er fortsat nødvendigt i en overgangsfase at anvende en tilsvarende – men modsatrettet – asymmetrisk regulering af det tidligere monopol-selskab, nemlig samtrafikreguleringen. Den skal dels sikre de nye selskaber på markedet mulighed for at indgå aftaler om gensidigt at udveksle trafik mellem kunderne, og dels give adgang til, at de nye selskaber kan benytte den eksisterende infrastruktur.

Den asymmetriske samtrafikregulering, der pålægger udbydere med en stærk markedsposition en række

aftalemæssige forpligtelser, har således til hensigt at afbalancere en fundamental ubalance eller asymmetri på markedet, som uden regulering ville give det tidligere monopolselskab for omfattende fordele. Det er kernen i både den almindelige konkurrenceregulering og i samtrafikreguleringen.

Det langsigtede mål er en sund, effektiv og afbalanceret konkurrence på alle dele af (tele)kommunikationsmarkedet, der gør det muligt i videst muligt omfang at fjerne og/eller minimere den sektorspecifikke konkurrencefremmende regulering for alene at bibeholde den regulering, der vedrører sikring af forsyningspligten og adgangen til begrænsede ressourcer m.v.

Denne ændring af balancen kan ikke ske på kort sigt. Men en gradvis afvikling af den sektorspecifikke regulering vil på længere sigt medføre, at telesektoren i stadig større omfang reguleres af den generelle konkurrence- og forbrugerbeskyttelseslovgivning.

Aftaler om samtrafik er aftaler, der bl.a. tilsigter at skabe mulighed for, at et teleselskab udveksler trafik med andre selskaber eller benytter infrastruktur, som andre selskaber ejer, i forbindelse med sin levering af tjenester til slutbrugere. I praksis indebærer det et behov for at indgå aftaler om en række nærmere definerede samtrafikprodukter.

Lovforslagets regulering af sådanne aftaler, også benævnt samtrafikreguleringen, baserer sig på følgende to hovedprincipper: For det første at alle udbydere af offentlige telenet eller teletjenester er forpligtet til indbyrdes at forhandle sig frem til aftaler om udveksling af trafik m.h.p. at sikre gensidig adgang til deres telenet eller teletjenester. For det andet at der, ud fra ønsket om at fremme etableringen af en effektivt fungerende, konkurrencedrevet telesektor, er en række særlige krav til udbydere af telenet eller teletjenester, som har en stærk markedsposition på et givet delmarked inden for telesektoren, eller som råder over en særlig konkurrencemæssig flaskehalsressource.

De grundlæggende krav, der kan stilles til en udbyder med en stærk markedsposition, omfatter først og fremmest:

1. At vedkommende skal imødekomme alle rimelige anmodninger om samtrafik inden for en eller flere samtrafik kategorier, og skal imødekomme sådanne anmodninger på det eller de steder i vedkommende udbyders net, hvor den samtrafikberettigede part ønsker adgang.
2. At vedkommende skal give adgang hertil på ikke-diskriminerende vilkår og skal kunne dokumentere, at dette sker.